

Vlaams
Parlement

vergadering **C278**
zittingsjaar 2014-2015

Woordelijk Verslag

Commissievergadering

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

van 17 juni 2015

INHOUD

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over Paspartoe – 2189 (2014-2015)	3
VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het N-logo – 2392 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de aanwezigheid van Vlaanderen in Brussel – 2416 (2014-2015)	7
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over deelname aan de vergaderingen van het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) – 2423 (2014-2015)	
VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over deelname aan de vergaderingen van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) – 2424 (2014-2015)	15
VRAAG OM UITLEG van Willy Segers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het gebrek aan publieke studeerplaatsen voor Vlaamse studenten in Brussel – 2429 (2014-2015)	19

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over Paspartoe – 2189 (2014-2015)**Voorzitter: mevrouw Katia Segers****De voorzitter:** De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Minister, in oktober van vorig jaar heb ik al naar uw mening gevraagd over de rol van Paspartoe, en vooral over de rol van het sociaal-cultureel werk in de cultuurparticipatie in Brussel. Paspartoe is er gekomen als opvolger van de succesvolle cultuurwaardebon, die alle Brusselaars het recht gaf om drie cultuurwaardebonnen ter waarde van 6,20 euro aan te vragen. Dat was een succes: in het werkjaar 2012-2013 waren er maar liefst 47.173 bonnen. De helft daarvan werd gebruikt via welzijnsorganisaties en culturele verenigingen. 21.227 bonnen werden door individuele cultuurliefhebbers besteld. Dat is dus goed voor minstens 7000 individuele gebruikers.

In de vorige legislatuur was er dan een wijziging: onder VGC-collegelid De Lille werd Paspartoe ingevoerd. Daarbij uitte het verenigingsleven meteen de vrees dat een groot deel van de gebruikers niet meer zouden kunnen worden bereikt. Uit de eerste cijfers over het gebruik van Paspartoe blijkt dat die vrees niet geheel ongegrond was. Ze hebben hierop trouwens ook al gereageerd, via een opiniestuk in Brussel Deze Week.

Paspartoe komt heel traag op gang in Brussel. Amper 5199 mensen hebben zo'n pas, waarvan 3372 passen voor mensen in armoede. Met andere woorden, voor mensen in armoede is dat wel een relatief succes. Zij worden wel redelijk goed bereikt, qua aantal toch. Het gebruik van Paspartoe door mensen in armoede is echter beperkt. Er is namelijk sprake van gemiddeld slechts twee spaarpunten per houder. Ook is er sprake van slechts ongeveer 1800 gebruikers die geen mensen in armoede zijn, wat toch bijzonder weinig is.

Ondertussen zou de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) werk maken van een verbetering van het systeem. Zo zouden meer zuilen en een vereenvoudiging van Paspartoe een aantal problemen moeten verhelpen met betrekking tot het gebruik van de pas. Onlangs spraken een aantal gebruikers me daar nog eens over aan. Ze zeiden dat ze met hun Paspartoe op zeer weinig plaatsen terecht konden.

Wat het aantal bezitters van de pas betreft, moeten we misschien nadenken over andere mogelijkheden om meer mensen met een lager inkomen aan cultuur te kunnen laten participeren. Minister, voor welke deelactiviteiten wordt Paspartoe gebruikt? Hebt u daar een zicht op? Valt er een onderscheid te maken tussen cultuuractiviteiten en sportactiviteiten? Wat zult u doen als minister van Brussel én van Cultuur om de bekendheid en populariteit van Paspartoe in Brussel te vergroten? Hebt u al overlegd met uw collega, minister Smet? Zo ja, wat heeft dat opgebracht? Welke rol kunnen welzijnsorganisaties en culturele verenigingen hierin spelen, rekening houdend met het feit dat zij via het gebruik van meer dan 20.000 bonnen veel Brusselaars hebben aangezet tot deelname aan cultuur in Brussel?

Ik was verrast door de uitspraak van minister Smet in de commissie Cultuur van de VGC. Ik citeer even uit het verslag. Hij zegt letterlijk: "Inzake toeleiding naar het culturele en het vrijetijdsaanbod via groepsactiviteiten als vereniging, als onderwijs- of als gezinsinstelling moet het meest geschikte en laagdrempelige instrument ontwikkeld worden. De vraag is of de Paspartoe het meest geschikte instrument is voor dit aspect. (...) De vraag zal zich stellen of we een ander instrument moeten ontwikkelen (...)." Die uitspraak heeft me sterk verbaasd. Is daarover met u gesproken?

Hoe zit het met de deelname door niet-Brusselaars? Is dat een mogelijkheid die kan worden ontwikkeld? Een collega in de VGC heeft het voorbeeld van de A-pas gegeven. Kan Paspartoe misschien worden ontwikkeld tot een soort B-pas, hoewel dat als iets tweederangs klinkt, maar dan wel buiten het gebruik door scholieren en studenten die niet in Brussel wonen, maar er wel studeren?

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp.a): Voorzitter, minister, geachte leden, ik sluit me graag hierbij aan. Paspartoe is helemaal op het einde van de vorige legislatuur gelanceerd door staatssecretaris De Lille. Eerlijk gezegd, het lijkt me op dit ogenblik nog gewoon te vroeg om te evalueren. Men is immers nog maar anderhalf jaar bezig. We mogen dus niet te ongeduldig zijn als het gaat over het trekken van conclusies.

Belangrijk is de rol van Muntpunt in dezen, als communicatiecentrum. Ik heb zelf de proef op de som genomen en ben in Muntpunt gaan zoeken naar de Paspartoe-zuil. Het is echt wel heel erg zoeken voor je die vindt, terwijl ik toch met de intentie was gegaan om die zuil te vinden. Ik denk dus dat er nog heel wat werk aan de winkel is als het erover gaat duidelijk of zichtbaarder te communiceren. Muntpunt speelt toch wel een belangrijke rol ter zake. Minister, welke rol ziet u voor Muntpunt in dezen?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Voorzitter, mijnheer Poschet, naar aanleiding van uw vorige vraag om uitleg over hetzelfde thema heb ik benadrukt dat Paspartoe een initiatief is van de VGC, in samenwerking, natuurlijk, met UiTPAS en Muntpunt. Logischerwijs zou u deze vraag dus moeten stellen en uw terechte bekommernis moeten aankaarten bij de collega's in de Raad van de VGC. Dat is ondertussen ook gebeurd. Dat is het voordeel van het feit dat deze vraag is uitgesteld. Het is dus de VGC die in deze materie beslissingen neemt. De discussie over het verhogen van het gebruik van deze pas, al dan niet op individuele basis of in groep, moet in eerste instantie dus binnen de VGC worden gevoerd.

Een eerste evaluatie van Paspartoe is momenteel aan de gang. Het lijkt me aan de VGC om de cijfers en de analyse met betrekking tot Paspartoe toe te lichten aan de leden van de Raad van de VGC. Het is dus nog even wachten op die evaluatie. Minister Smet, het collegelid bevoegd voor de cultuur, heeft op 26 mei 2015 in de commissie Cultuur van de Raad van de VGC aangegeven de ambitie te hebben tegen eind juni een eerste evaluatie klaar te hebben. Dat weet u. Zodra die eerste evaluatie beschikbaar zou zijn, zouden de VGC-raadsleden worden betrokken in een participatief gesprek. Het lijkt me niet slecht dat de Vlaamse volksvertegenwoordigers uit Brussel mee in het debat zouden worden betrokken. Dat is een voorzet of een hint die ik geef. Dit kan ook een element zijn dat in de samenwerkingscommissie aan bod zou kunnen komen.

Zoals ik aangaf tijdens de vergadering van de commissie Brussel van 1 oktober 2014, zal ik de implementatie en de evaluatie van Paspartoe enerzijds en de afstemming tussen de UiTPAS in Vlaanderen en Paspartoe anderzijds met veel aandacht volgen. Ik wacht dan ook samen met u de evaluatie van Paspartoe af. In opvolging van een ontmoeting met de armoedeverenigingen uit Vlaanderen betreffende de evaluatie van het UiTPAS-systeem, ontving mijn kabinet op 24 april in het kader daarvan ook het Brussels Platform Armoede, om hun ervaringen met de Brusselse UiTPAS te vernemen. Uit het gesprek bleek dat ze een aantal specifieke Brusselse bekommernissen hadden. Zo was er onder meer de vraag om bijvoorbeeld te komen tot één vrijetijdspas voor Brussel. Aan Franstalige kant bestaat er immers Article 27, eveneens een systeem waardoor mensen in armoede kunnen deelnemen aan cultuur, voor een vaste ticketprijs van 1,25 euro. De vraag was om de twee systemen beter op elkaar af te stemmen of zelfs te integreren tot één Brusselse vrijetijdspas.

Verder waren er vragen over de mogelijkheid om het gebruik van Paspartoe in Vlaanderen uit te breiden. U hebt daar bij uw vraagstelling ook gewag van gemaakt.

Ik kom tot uw vraag over het verhogen van de populariteit. Paspartoe zat, wegens de snelle opstart en het initieel beperkt houden van de publieke verkoopplaats, de spaarplaatsen en het aantal deelnemende organisaties, langer dan gepland in de operationele opstartfase. Om de bekendheid en het gebruik van Paspartoe in de nabije toekomst sterk te verhogen, hebben de partners, namelijk de VGC, Muntpunt en CultuurNet, een actieplan opgemaakt, dat momenteel ter goedkeuring voorligt en op het terrein zichtbaar zal worden bij de start van het nieuwe cultuurseizoen. De ingrepen in het actieplan zetten in op meer gebruikers, meer gespaarde punten en ruilvoordelen op maat.

Mevrouw Idrissi, zoals ik ook in mijn beleidsnota Brussel heb aangegeven, blijft Muntpunt als het centrale informatiecentrum dé toegangspoort van Brussel tot het ruime en gevarieerde netwerk van Nederlandstalige initiatieven en dienstverlening op het vlak van cultuur en vrije tijd, waarin Paspartoe een van de mijlpalen is. Ik heb de proef nog niet op de som genomen. Als dat kan worden bevestigd, en dat zal wellicht zo zijn, dan moeten er zeker bijkomende initiatieven worden overwogen met betrekking tot de zichtbaarheid en andere elementen. Laten we bij dit alles niet vergeten dat Paspartoe nog een jong instrument is, met ontzettend veel ontwikkelingspotentieel.

Dan was er de vraag over overleg met het VGC-college. Er is momenteel een eerste evaluatie van de werking van Paspartoe aan de gang. Ik verwees daar al naar. De diverse partners worden daarbij betrokken, om zo het systeem te verbeteren en de doelstellingen te verhelderen. Bovendien gaf ik recent ook aan CultuurNet Vlaanderen, samen met mijn Brusselse collega, minister Smet, de opdracht om de cultuurcommunicatie in Brussel en de inzet van de door Vlaanderen gesubsidieerde instellingen en instrumenten in kaart te brengen. Ook het instrument Paspartoe moet daarin zijn plaats vinden. Het element van die pas heeft natuurlijk ook raakpunten met de cultuuragenda van de Vlaams-Brusselse media en dergelijke meer. We verwachten in september een voorstel, in overleg met alle betrokken partijen. Het spreekt vanzelf dat we rekening zullen houden met de evaluatie van Paspartoe.

De welzijnsorganisaties en culturele verenigingen hebben een Paspartoe-bon, waarmee ze hun leden kunnen meenemen naar voorstellingen en activiteiten. Dat weet u. Voorlopig is dat nog beperkt qua budget en aanbod waarvoor de bon kan worden ingezet. Ik wil hierbij expliciet benadrukken dat Paspartoe als instrument heel wat meer behelst dan het systeem van de cultuurwaardebonnen, door het gelijktijdig inzetten op het verhogen én het verbreden – dat gaat dan over het spaarsysteem – van de vrijetijdsparticipatie via een sterk uitgebouwd communicatienetwerk. Er zullen in de nabije toekomst nog andere mogelijkheden worden verkend en nieuwe toepassingen worden ontwikkeld met het oog op het stimuleren tot kennismaking met en participatie aan het Nederlandstalige aanbod in Brussel, maar die aanzetten staan nog in de kinderschoenen.

Mijnheer Poschet, ik heb in het algemeen niet de gewoonte om te antwoorden op verklaringen van andere ministers, wie dat ook weze en in welke hoedanigheid. Dat is altijd een beetje een vreemde parlementaire techniek.

Ik vat kort mijn antwoord samen. Het opstarten heeft langer dan voorzien geduurd. Er zijn al een aantal interessante stappen gezet. Het moet meer, beter en dieper. We overleggen met de VGC, en uiteraard ook met CultuurNet en Muntpunt, om dat te kunnen doen. Op basis van de evaluatie van eind juni verwachten we in september, in het nieuwe cultuurjaar, toch al een gevoelige verbetering. Ik neem echter aan dat er ook dan nog tussentijdse evaluaties en vragen aan de orde zullen zijn om van dit instrument te maken wat wij er allemaal van hopen.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik zal niet zeggen dat ik op mijn honger blijf. Ik zal inderdaad nog even geduld moeten hebben. Ik zou toch nog een aantal suggesties willen doen in de aanloop van de herlancering of bijsturing van september. Gisteren was ik aanwezig bij een viering van 85 jaar Femma in een bepaalde gemeente. Het was zeer gezellig. Er was zelfs iemand die al meer dan 60 jaar lid was. Dat is niet het publiek dat automatisch op de bus stapt om naar Chagall of Permeke te gaan kijken. Dat zijn wel mensen die, als ze er de kans toe hebben, daar in groep met vrienden naartoe gaan. Daarom is het altijd onze bekommernis geweest de verenigingen voldoende ruimte te geven, zodat ze meer dan één keer een groepsactiviteit kunnen doen via Paspartoe. Ik wil die bekommernis meegeven.

Een ander punt is dat het 5 euro kost om die pas aan te kopen, en dat het krediet dat erop staat, 6 euro is. Als je dus maar op korte termijn denkt, zoals veel mensen, dan heb je eigenlijk maar een voordeel van 1 euro, waarvoor je dan wel eerst een zuil moet vinden, of dat ergens zien aan te vragen. Die inspanning staat dus in vrij sterk contrast met de opbrengst daarvan.

Wat de samenwerking met de Franstaligen en Article 27 betreft, ben ik geneigd om toch vooral te pleiten voor het behouden van die band met de Vlaamse UiTPAS, zodat mensen binnen de Vlaamse cultuurgemeenschap vlot over de grenzen met Brussel heen kunnen gaan.

Het is een zeer waardevolle suggestie om het te bespreken in de Samenwerkingscommissie. Het is aan ons als we dat willen doen.

Hebt u een idee van de verdeling over cultuur en sport, minister? Want het is inderdaad ruimer dan enkel cultuur sinds de overgang van cultuurwaardebon naar Paspartoe.

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp-a): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is logisch dat we de evaluatie afwachten en de bekendmaking van de cijfers. Als er kinderziekten zijn, moeten die worden aangepakt. Het verheugt me ook dat u mijn bekommernis over Muntpunt wilt meenemen. Zodra die evaluatie achter de rug is, zullen we er opnieuw over debatteren. De kern van het debat zit bij de VGC en niet hier, zoals u zelf hebt aangegeven.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Het vorige systeem met de cultuurcheques was zeer eenvoudig. De leesbaarheid ervan voor de gebruiker was veel groter. Alleen – en dat zult u allemaal met mij eens zijn – was het mattheuseffect enorm. Daarom hebben we een ander instrument ontwikkeld. Het is een pas. Hoe werkt dat allemaal? De leesbaarheid en handelbaarheid ervan is moeilijker voor een bepaalde groep – en dan heb ik het zelfs niet over mensen in armoede, maar oudere mensen en zo. Die klik hebben we nog niet kunnen maken: om uit te leggen wat het juist is en om te kunnen overbrengen dat het leuk en nuttig is om te gebruiken. Dat is nu na jaar één of jaar nul de uitdaging. Het is mogelijk om die sprong te maken. U moet ons nog enige tijd geven.

De spreiding over cultuur en sport zal ik opvragen bij de VGC en aan de leden van de commissie bezorgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Joris Poschet aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het N-logo – 2392 (2014-2015)

VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over de aanwezigheid van Vlaanderen in Brussel – 2416 (2014-2015)

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Minister, eind mei 2015 stelde u samen met uw collega van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) Guy Vanhengel het nieuwe logo voor de Vlaamse instellingen in Brussel voor. Het zogenaamde N-logo is grotendeels gebaseerd op de N van het Nederlandstalige onderwijs, die al jarenlange uithangt aan de Nederlandstalige onderwijsinstellingen. Smaken verschillen, maar de gestileerde witte N op een zwarte achtergrond ziet er in ieder geval voor ons fris en uitnodigend uit, zelfs een beetje trendy.

Vorig jaar gaf u nog te kennen dat het logo bedoeld is als kwaliteitslabel. De N staat voor Nederlands, maar ook voor open en kwaliteitsvol. In dat opzicht kunnen wij ons zeker vinden in de invulling die aan de N gegeven moet worden. Voor ons is het ook belangrijk – en dat is ook beklemtoond bij de voorstelling van het logo – dat de N werkt als een verbindend element, dat mensen samenbrengt via het Nederlands.

Minister, wanneer mogen we het nieuwe logo op de gebouwen verwachten? Is er een tijdspad voor de uitrol? Zijn daarover afspraken gemaakt met de VGC? Hoe reageerden de verschillende Vlaamse instellingen en organisaties op het nieuwe logo? Op welke manier gaat u het logo en de invulling ervan promoten in Brussel en Vlaanderen?

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, het is inderdaad zo dat het kabinet van minister Smet met het kabinet van zijn collega-VGC-collegelid Vanhengel eind mei 2015 communiceerde over het nieuwe N-logo dat de Vlaamse en de VGC-instellingen in Brussel in de verf moet zetten. Het N-logo staat in het Vlaamse regeerakkoord en werd door u ook belicht in uw beleidsnota. Het bouwt voort op het kwaliteitslabel dat het Nederlandstalig onderwijs in onze hoofdstad symboliseert.

Het beeld geeft aan dat het over Nederlandstalige instellingen gaat, maar tegelijk – en dat is ook belangrijk voor ons – dat deze instellingen verbonden zijn aan de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Om deze band met Vlaanderen ook te benadrukken, wordt de N gecombineerd met de leeuw, het symbool van de Vlaamse overheid.

Merkwaardig is dat die link door de VGC niet wordt doorgetrokken. Dat betreuren we. Instellingen die uitsluitend uitgaan van de VGC, krijgen enkel het N-logo. Er is geen verwijzing naar Vlaanderen. Voor ons is het wel van belang dat het logo een teken is van verbondenheid, in Brussel uiteraard, maar tegelijk met de rest van Vlaanderen. De VGC schrijft zich hiermee dus niet in in het Vlaamse merkenbeleid, terwijl iedereen erkent dat de Vlaamse aanwezigheid in Brussel een meerwaarde is voor Brussel.

Minister, ik kijk uit naar uw antwoord op de vragen van de heer Poschet over het tijdspad. Hoe gaat u ervoor zorgen dat Vlaanderen, behalve met het logo op

instellingen van de Vlaamse Gemeenschap, uitdrukkelijk aanwezig en zichtbaar is en blijft in onze hoofdstad? Gaat u alsnog proberen de VGC te overtuigen om mee te stappen in het verhaal van het Vlaamse merkenbeleid en tegelijk van de Vlaamse meerwaarde in Brussel?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Omdat beide vragen over hetzelfde thema gaan en elkaar aanvullen, zal ik ze samen beantwoorden. Het verhaal van het N-logo voor de Vlaamse instellingen in Brussel kent een lange voorgeschiedenis. De noodzaak aan een eenheidscheppend, herkenbaar en sterk kwalitatief logo stond reeds in de beleidsnota van de vorige minister voor Brussel. Ik citeer uit de tekst van 2009: "In overleg met communicatie-experten en in samenspraak met de Vlaamse Gemeenschapscommissie wil ik een label ontwikkelen voor het Nederlandstalige netwerk in Brussel, dat een positieve connotatie realiseert bij de Vlaamse inbreng in Brussel, naar het voorbeeld van het bestaande label 'N' van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. De impliciete boodschap van het label zou kunnen zijn dat, telkens je dit symbool ergens ziet, je bij deze instelling of organisatie in het Nederlands terecht kan."

De invulling en invoering van het N-logo heeft een sterke symboolwaarde. Daarom wens ik in mijn antwoord graag uitgebreid in te gaan op de achtergrond van de uiteindelijke keuze, alvorens ik uw concrete vragen beantwoord. Het is in de eerste plaats belangrijk te kijken naar de wetenschappelijke onderbouw van dit verhaal. Ik haal hierbij een studie aan uit 2010 en twee studies uit een verder verleden, maar waarvan de inhoud mijns inziens nog altijd actueel is.

Ik begin met een studie uit een jaar dat al enige tijd achter ons ligt. In 2000 heeft het communicatiebureau Dedicated Research een onderzoek opgezet naar het imago van Vlaanderen en de Vlamingen in Brussel met het oog op het ontwikkelen van een herkenbaarheidscampagne. Uit focusgroepen bij respondenten van verschillende Brusselse gemeenschappen kwamen vier aanbevelingen naar voren. Ten eerste worden de officiële Vlaamse instellingen niet gepercipieerd als deel uitmakend van het actieve leven in Brussel. Ten tweede heeft het signalement 'Vlaamse Gemeenschap' een negatief broneffect, hoewel de perceptie over Vlamingen in Brussel overwegend positief is en het belang en de inbreng van de Brusselse Vlamingen als dusdanig erkend worden. Ten derde zijn het niet zozeer de Vlamingen in Brussel die een imagoprobleem hebben, maar wel de Vlaamse instellingen die de veruitwendiging zijn van de machtsfactor die Vlaanderen vertegenwoordigt in de perceptie van de respondenten. Ten vierde moet Vlaanderen daarom in Brussel op communicatief vlak een boodschap uitdragen die berust op positieve attitudes zoals 'het samen beleven van...', 'partner zijn van...' en 'het delen van gemeenschappelijke waarden'.

In 2002 heeft het Instituut voor Politieke Sociologie en Methodologie (IPSoM) van de toenmalige KU Brussel een onderzoek opgezet naar de attitudes van alloctonen jegens de Vlaamse Gemeenschap in Brussel en naar de verwachtingen en strategieën van de allochtone elite uit het middenveld in het tweeledige Brusselse publieke veld. Dirk Jacobs en Marc Swyngedouw waren de begeleiders daarvan. Het onderzoek had onder andere tot doel inzichten te verschaffen over de manier waarop de Vlaamse Gemeenschap haar uitstraling in Brussel onder belangrijke allochtone inwoners, in casu de Maghrebijnse, Koerdische en Turkse inwoners, kan vergroten.

Ook uit dat onderzoek kwamen een aantal interessante beleidsaanbevelingen naar voren. Ik geef er twee. De eerste was om blijvend te investeren in het Nederlandstalige onderwijs in Brussel. Het is wellicht een open deur, maar ontegensprekelijk is het belangrijkste en meest invloedrijke instrument om banden te smeden tussen de Vlaamse Gemeenschap en de allochtone gemeenschappen het Nederlandstalige

onderwijs in Brussel. Het onderwijs is voor de allochtonen het belangrijkste en meest herkenbare punt van de aanwezigheid van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel.

Het tweede element uit dat onderzoek was: een herkenbaar, vriendelijk logo van de Nederlandstalige instellingen in Brussel. Opvallend is dat vooral Nederlandstalige scholen herkend en erkend worden als Vlaamse instellingen in Brussel, terwijl dat niet in dezelfde mate het geval is bij bijvoorbeeld culturele instellingen of gemeenschapscentra. Het valt te overwegen in navolging van de Nederlandstalige scholen in Brussel een uniform, herkenbaar en vriendelijk logo voor Vlaamse instellingen te gebruiken, om duidelijk te maken welke instellingen van de Vlaamse Gemeenschap of van de VGC afhangen. De voorkeur dient uit te gaan naar een niet-agressief en speels herkenningsteken, eerder dan bestaande officiële logo's. Het logo van het Nederlandstalige onderwijs is een goed voorbeeld.

Mocht u van oordeel zijn – en daarover valt zeker te discussiëren – dat deze studies te ver in de tijd liggen, is er ook een meer recente bron. In 2010 verscheen een studie van het Brussels Informatie-, Documentatie- en Onderzoekscentrum (BRIO) van de heer Rudi Janssens naar de relatie tussen taal en identiteit in Brussel. Het is een analyse van de zogenaamde 'return' van de Vlaamse Gemeenschap voor haar 'investering' in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

We onthouden vooral dat het Nederlandstalige onderwijs in Brussel geen nieuwe Vlamingen oplevert maar wel nieuwe Nederlandstaligen. Een belangrijk element voor het beleid is bijgevolg om in de Brusselse context eerder in te zetten op het Nederlands als taal dan het beleid als Vlaams te catalogeren. Het Nederlands heeft naast het Frans en andere talen duidelijk zijn plaats binnen de Brusselse 'civil society' en heeft op dat vlak een integrerende functie. Het 'Vlaams' daarentegen werkt bij een deel van de bevolking polariserend.

Het gegeven dat het aantal gezinnen in Brussel met het Nederlands als thuistaal in combinatie met een andere taal groter is dan het aantal eentalig Nederlandstalige gezinnen, maakt dat de link met de taal wel behouden blijft, maar dat die met de oorspronkelijke Vlaamse achtergrond vervaagt. De link met de Vlaamse gemeenschap loopt dan enkel nog via de taal. Hoewel deze aanpak geen echte garantie is voor een stabiele politieke machtsbasis voor de Nederlandstalige lijsten, mag men ervan uitgaan dat het hameren op het Vlaamse aspect deze machtsbasis verder zal versmallen en contraproductief kan zijn.

De bevindingen van deze onderzoeksinstellingen blijven constant en gaan dezelfde richting uit. Of we het graag horen of niet, uit onderzoek blijkt dat niet zozeer de Vlamingen in Brussel een imagoprobleem hebben, dan wel de Vlaamse instellingen, die de veruitwendiging zijn van een machtsfactor die niet iedereen in Brussel apprecieert. Ook blijkt dat het Nederlandstalige onderwijs het belangrijkste en meest invloedrijke instrument is om banden te smeden tussen de Vlaamse gemeenschap en de Brusselse gemeenschap, de allochtone Brusselse gemeenschap, de Brusselaars in het algemeen.

Deze en vorige Vlaamse Regeringen waren en zijn ambitieus voor Brussel. Om die ambities waar te maken, is er nood aan een herkenbaar logo voor de Nederlandstalige instellingen in Brussel. We moeten hierbij het sterkste verkoopargument gebruiken, met name het Nederlands.

Ik ga uitvoerig in op deze studies omdat ze aantonen dat achter deze beslissing geen grote politieke strategieën voor meer of minder Vlaanderen schuilgaan. De wetenschappelijk onderbouwde uitgangspunten en de voorbereidingen die door de vorige Vlaamse Regering werden getroffen, leidden tot de uiteindelijke beslissing, die door de Vlaamse Regering op 29 mei 2015 werd goedgekeurd. We zijn dus duidelijk niet over één nacht ijs gegaan. We hebben de beslissing afgestemd met de Vlaamse Gemeenschapscommissie, en die is conform het

regeerakkoord, mijn beleidsnota en de motie van het Vlaams Parlement punt 7. Voor een volledig overzicht van de krachtlijnen verwijs ik naar de nota die de Vlaamse Regering goedkeurde en die vrij beschikbaar is.

Belangrijk in het kader van onderstaande vragen is te onderstrepen dat de Vlaamse Regering en het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie allebei het volgende onderscheid maakten: de communicatie waarbij enkel de Vlaamse Gemeenschap betrokken is, de communicatie waarbij enkel de VGC betrokken is en dan de communicatie waarbij zowel de Vlaamse Gemeenschap als de VGC betrokken is.

Ik beantwoord nu uw concrete vragen. Hoe ga ik ervoor zorgen dat Vlaanderen, behalve met het logo, uitdrukkelijk aanwezig en zichtbaar is en blijft in onze hoofdstad? Aangezien er vroeger, behalve op de Nederlandstalige scholen in Brussel, geen logo aanwezig was, zal Vlaanderen sowieso uitdrukkelijker aanwezig en zichtbaar zijn en worden in onze hoofdstad. Het is immers de bedoeling het N-logo ook te gebruiken bij culturele instellingen en instellingen uit het gezondheids- en welzijnsveld. Dat is dus al een belangrijke stap vooruit.

De werking van het extern verzelfstandigd agentschap (EVA) Muntpunt staat symbool voor een duurzame, langetermijnaanpak op communicatief vlak. Ik ga sowieso geen dure en grootscheepse imagocampagnes opzetten rond de Vlaamse aanwezigheid in Brussel. Ik zal wel communiceren over concrete realisaties en projecten, waarvan er tientallen in mijn beleidsnota staan opgesomd.

Ga ik alsnog proberen de Vlaamse Gemeenschapscommissie te overtuigen mee te stappen in het verhaal van het Vlaamse merkenbeleid? Dit hele beslissingsproces kwam tot stand in nauw overleg tussen de Vlaamse overheid en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Alle argumenten zijn op tafel gelegd en nu is er een akkoord binnen de Vlaamse Regering en ook binnen de VGC. Vergis u niet: het is niet omdat er op een gegeven moment ex officio is gecommuniceerd door minister Vanhengel en door mij, dat het enkel door ons twee wordt gedragen. Het draagvlak is veel groter in beide instellingen.

De VGC maakt institutioneel geen deel uit van de Vlaamse overheid en hoeft dus helemaal het Vlaamse merkenbeleid niet over te nemen. Ook het vorige logo van de Vlaamse overheid, het leeuwteje en vijf gele horizontale strepen, werd niet door de VGC gebruikt.

De VGC gaat een stapje verder dan de Vlaamse overheid met dit N-verhaal, wat gezien de institutionele positie van die overheid ook logisch is. De VGC koppelt dit N-merkenbeleid aan een vernieuwde huisstijl. De VGC zal haar identiteit baseren op het nieuwe N-logo en dit zowel gebruiken in de eigen organisatiecommunicatie als in de overheids- en gemeenschapscommunicatie. Die aanpak is compatibel met de aanpak van de Vlaamse overheid, waarbij we het N-merkenbeleid moesten verzoenen met het Vlaamse merkenbeleid. De imagobranding en een nieuwe huisstijl van de Vlaamse Gemeenschapscommissie zijn niet in tegenspraak met de beslissing van de Vlaamse Regering.

Het tijdspad van de implementatie van het N-logo? Uw vraag geeft me de mogelijkheid om goed het onderscheid te maken tussen de politieke principebeslissing om het N-logo als gezamenlijke logo van de Vlaamse Gemeenschap en de VGC te gebruiken enerzijds, en de concrete uitrol die moet volgen anderzijds. Wat betreft het principe, is dit een eindpunt in een discussie die in de vorige legislatuur werd aangezet, maar die wel eens blokkeerde en nooit gefinaliseerd werd. Ik heb dit nu samen met mijn collega Vanhengel een landingsplek kunnen geven.

De nota van de Vlaamse Regering verwijst expliciet naar een plan van aanpak en een tijds kader met betrekking tot lancering en uitrol. Dat zal de komende weken

gebeuren. De opdracht werd hiervoor aan de administratie gegeven. We zullen dit logo op een geleidelijke wijze en stap voor stap invoeren, zoals dat gebeurt met de implementatie van het Vlaamse merkenbeleid. Dat er met andere woorden ook na vandaag heel wat concrete vragen onbeantwoord zijn, is normaal en ligt in de lijn van de verwachting.

Op de reactie van de Vlaamse instellingen op het logo heb ik nog geen zicht. Het logo van het Nederlandstalige onderwijs, waarvan het nieuwe N-logo een afgeleide is, heeft in het verleden in elk geval geen negatieve reacties opgeroepen, integendeel.

Hoe wil ik het logo promoten in Brussel en in Vlaanderen? De invoering van de nieuwe huisstijl gebaseerd op het N-logo zal gefaseerd en geleidelijk verlopen. De nadruk zal daarbij liggen op het informeren, betrekken, begeleiden en overtuigen van overheids- en middenveldorganisaties in plaats van verplichten. Zo is het ook gebeurd met het Vlaamse merkenbeleid ten aanzien van de publieke instellingen die zich buiten de administratieve overheid zelf bevinden, zoals De Lijn en Kind en Gezin. Dat heeft ook wat tijd in beslag genomen.

Ik hecht dus veel belang aan het creëren van een draagvlak. Het logo zal geleidelijk in het straatbeeld en op de communicatiedragers van de overheden en instellingen opduiken. Het is de bedoeling dat het logo voor zichzelf spreekt, het is niet de bedoeling het logo te lanceren met een communicatiecampagne.

Ik hoop zo voldoende duidelijkheid te hebben gebracht. In het plan van aanpak gaan we het verder bekijken. Er zijn heel wat instellingen die door zowel de Vlaamse Gemeenschap als de VGC worden ondersteund. We gaan dat duidelijk maken voor de bezoeker, maar hoe we dat doen, gaan we nog bekijken. Het N-logo zou op een gegeven moment zeer tegenwoordig moeten zijn in belangrijke delen van het Brusselse straatbeeld. Maar het mag voor de Brusselaar ook duidelijk zijn, wanneer hij een school, een cultureel centrum of iets anders binnenstapt, dat dit een actief samenwerkingsverband is tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC. Daar is niets mis mee, en we zullen daarvoor de best mogelijke communicatieve lijn volgen, die in overeenstemming is met de gezamenlijke beslissing en met het feit dat de Vlaamse huisstijl ook ondersteunend zal en kan werken.

De voorzitter: De heer Poschet heeft het woord.

De heer Joris Poschet (CD&V): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik kan me voor een groot deel terugvinden in de resultaten van de studie uit 2010. Het is een belangrijke opmerking – dat stellen we allemaal vast – dat het Nederlandstalige onderwijs in Brussel niet zorgt voor nieuwe Vlamingen, maar voor extra Nederlands in onze stad. Dat is in eerste instantie de bedoeling. In het ideale geval – en daarop moeten we misschien meer werken – sluiten zij zich ook meer aan bij de politieke community van de Vlaamse gemeenschap.

Ik vind het goed dat u nog eens zegt dat de VGC het recht heeft om een eigen logo te ontwikkelen. Ik ben blij dat ook de Vlaamse Regering als geheel dat erkent. De N verbindt voor mij de mensen die Nederlands spreken in Brussel, maar ook de mensen die Nederlands spreken buiten Brussel in Vlaanderen. Het is voor mij geen scheidingslijn. Het kan voor de orangisten onder ons zelfs een band met Nederland betekenen, Suriname zou overdreven zijn. Die N verbindt over de grenzen heen, zowel in als buiten de stad.

U zei dat de studie van Dirk Jacobs en Marc Swyngedouw van 2002 is. In een stad die zo snel sociologisch verandert, vind ik dat een eeuwigheid geleden. Zijn er meer recente studies over dit onderwerp of zit er iets in de pipeline?

Weet u wanneer de panelen worden gedrukt en worden aangevezen aan de gevels van de VGC-instellingen?

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord, ook voor het overzicht van de studies. Ik sluit me aan bij de opmerking van de heer Poschet dat die ene studie misschien wat achterhaald is. Ik verwijs naar de studies met betrekking tot Uplace die hier vorige week zijn behandeld. Die waren misschien iets meer geüpdatet, maar ik had de indruk dat ze lijnrecht tegenover elkaar stonden. Met studies en cijfers kan men soms bewijzen wat men wenst te bewijzen. Ook de academische wereld maakt wel eens vergissingen. Daarmee zeg ik niet dat die studies foutief zouden zijn, maar ik relativiseer ze toch wel, vooral wanneer ik hoor dat er een negatieve perceptie zou kunnen bestaan of dat Vlaanderen polariserend zou werken. Ik lees de Franstalige media bijna dagelijks. Dan denk ik dat als er een negatieve perceptie wordt gecreëerd, dat door bepaalde media wordt gestuurd.

Ik ken de beslissing van de Vlaamse Regering en het overleg met het College van de VGC. Er is een onderscheid tussen communicatie van Vlaamse instellingen, VGC-instellingen en gezamenlijke instellingen. Het was duidelijker geweest als er een logo zou zijn, of meerdere logo's, in Brussel voor de verschillende instellingen waarin de Vlaamse Gemeenschap al dan niet rechtstreeks, samen met de VGC of enkel via de VGC, haar aanwezigheid toont.

Ik weet dat niets zo gevoelig is als symbolen. Maar als de heer Poschet stelt dat het N-logo geen scheidingslijn mag zijn tussen Brussel en de rest van Vlaanderen, moet ik vaststellen dat het N-logo enkel zal worden gebruikt in instellingen in Brussel en bijvoorbeeld niet in de Vlaamse Rand, in Vlaams-Brabant of in Antwerpen, waar men toch ook geconfronteerd wordt met het gebruik van andere talen, zeker in Vlaams-Brabant, maar ook in andere steden. Niet enkel het Nederlands is een voertaal op school in steden als Brussel, Antwerpen en Gent. Zij kennen allemaal gelijkaardige effecten van de vele nieuwkomers. Een uniform gebruik van één of meerdere logo's was misschien wel duidelijker geweest, zowel ten aanzien van de VGC als ten aanzien van de Vlaamse Gemeenschap.

Ik betreur dat er wordt verwezen naar een achterhaalde studie, waarbij iets polariserend zou zijn, of dat het niet agressief mag zijn. Ik meen dat u er toch ook van overtuigd bent dat de symbolen in het Vlaamse merkenbeleid van de Vlaamse Regering van de vorige legislatuur absoluut niet agressief zijn. Voor mij werkt dat ook niet polariserend. Sommigen willen dat misschien zo laten overkomen, maar het beleid van de Vlaamse Regering is daar uiteraard niet op gericht. Het is het tonen van de aanwezigheid in een stad, waar meerdere gemeenschappen leven. Tegelijk – het woord is meermaals gevallen – kan het een kwaliteitslabel zijn en de meerwaarde aantonen van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel.

Na de voorstelling van het logo op 29 mei 2015 haalde voormalig staatssecretaris in de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en collegelid Bruno De Lille aan dat we misschien de term VGC ook moeten wijzigen in Nederlandstalige Gemeenschapscommissie. Ik weet dat dat leeft bij een beperkt segment van de politieke partijen hier. Dat zou een verkeerd signaal zijn, omdat het de band doorknipt tussen Nederlandstalig Vlaams Brussel en de rest van Vlaanderen.

U ziet, als bepaalde logo's en symbolen worden gebruikt, welke reacties dat kan teweegbrengen. Ik ken mijn geschiedenis ook. Ik weet dat het vroeger de Nederlandstalige Cultuurcommissie werd genoemd, destijds opgericht door Vlaams minister Hugo Weckx. Maar er was een evolutie naar de VGC, ook om via

een regierol bepaalde taken van plaatsvervangend bestuur te vervullen. Die evolutie moet worden voortgezet. De band tussen Vlaanderen en de Brusselse Vlamingen moet hiermee worden versterkt, uiteraard met respect voor en in overleg met de Franstalige gemeenschap in Brussel. Het heeft weinig zin om die band door te knippen en een eiland te gaan vormen.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Ik baseer mijn beleid, en dat doet elke minister, in belangrijke mate, daarom niet uitsluitend, op studies en studiewerk. Die studies zijn niet onaanvechtbaar, daarom hebben we hier ook een parlementair debat, maar ze zijn toch belangrijk als basis.

Mijnheer Poschet, de volgende taalbarometer waarin deze elementen vervat zitten en die wetenschappelijk verantwoord is, gebeurt pas in 2019, omdat de vorige van 2013 is. De studie waarnaar ik daarnet verwees, is een tussentijdse studie. Ik wil wel eens kijken binnen de budgettaire mogelijkheden en andere noodzaken of we het sneller kunnen doen. Dat behoort tot de mogelijkheden, we bekijken het.

Er wordt verwezen naar studies en naar perceptie, die soms wordt gecreëerd in de Vlaamse en de Franstalige pers. Vandaag is er een heel andere perceptie gecreëerd, waarbij de Franstalige pers in ons voordeel pleitte en de Vlaamse niet met betrekking tot het Brusselse marshallplan. Maar dat is een debat op zich, heel interessant overigens. Het is dus gelukkig niet altijd zo.

Voor het tijdspad moeten we nu eerst verwachten dat de uitrol van de derde generatie N-logo's binnen het onderwijs zijn beslag zal kennen. Zo kan de stad al wat wennen aan het nieuwe design. Daarna, of parallel ermee, kunnen we samen met de verantwoordelijke binnen de VGC bekijken hoe we dit uitrollen.

De Vlaamse huisstijl zal aanwezig blijven, in alle gedrukte informatie. In de mate dat de Vlaamse Gemeenschap ondersteunt, zal dat duidelijk herkenbaar zijn. Eerst komt het N-logo, daaronder komt de Vlaamse huisstijl als het over initiatieven en instellingen gaat die wij ondersteunen. Ook die zal dus zeker nog in Brussel te zien zijn.

Het was interessant dat u even het verschil tussen Brussel en Vlaams-Brabant hebt aangehaald. Het zijn mijn zaken niet, maar persoonlijk zou ik er niet voor pleiten om het N-logo te gebruiken in de Vlaamse Rand of in Vlaanderen. We zijn immers eigenaar van dat grondgebied, en in die zin is het ook duidelijk welke communicatie we helemaal niet onuitnodigend kunnen doen, vanuit een bepaalde duidelijkheid. Van Brussel zijn we geen eigenaar, maar maatschappelijk aandeelhouder, dus is het beter om daar een andere strategie, een verbindende strategie toe te laten. We kunnen het erover hebben hoe groot dat aandeelhouderschap wel is en dergelijke meer, met minderheidsblokkeringen en participaties. In dat licht is het echter wel logisch dat we daar een andere strategie kiezen, die echter compatibel en niet in tegenspraak is met de Vlaamse, maar net zo goed compatibel met de Brusselse, en er al evenmin mee in tegenspraak. Daarom denk ik dat we ter zake zowel met de Vlaamse Regering als met het College van de VGC een verstandige beslissing hebben genomen, die we nu nog verder gaan uitrollen, met een aantal modaliteiten en dergelijke meer.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Ik vind het interessant dat u bepaalde economische termen hebt gebruikt. U zegt dat we eigenaar zijn van het grondgebied van Vlaams-Brabant. Ik zou het niet durven zeggen, maar ik stel vast dat u het zegt. Hier in Brussel zijn we aandeelhouder, maar u hebt geen

percentages genoemd, of gezegd dat we minderheids- of meerderheids-aandeelhouder zijn. We zijn in ieder geval ook investeerder in Brussel. We zijn financier. (*Opmerkingen van minister Sven Gatz*)

Niet iedere aandeelhouder investeert, maar we zijn dat in ieder geval. We moeten er echter ook voor zorgen dat we die meerwaarde durven aan te tonen. Ik blijf dat benadrukken en zal dat altijd blijven herhalen. Die negatieve perceptie, die hier zeker ooit heeft bestaan, moeten we durven ombuigen, maar dan moeten we ook niet bang zijn van onze eigen schaduw, onze eigen symbolen. Ik heb ook geen probleem met de aanwezigheid van de Franse Gemeenschap hier in Brussel. Voor mij is dit een gedeelde hoofdstad, een hoofdstad die toekomt aan de Vlaamse Gemeenschap, een hoofdstad die toekomt aan de Franse Gemeenschap. Het is ook een hoofdstad met heel wat nieuwkomers, net als andere steden in dit land. Het specifieke aan Brussel is dat het een gedeelde stad is, en een hoofdstedelijke functie moet uitoefenen. Ik zou zelf nooit termen als 'aandeelhouder' gebruiken, want dan gaat men onmiddellijk zeggen dat men meerderheidsaandeelhouder is en de lijn bepaalt. Een investeerder kan ook de lijn bepalen van een stad. U woont hier al lang genoeg. U hebt het hier ook zien evolueren. Ik denk dat iedereen ervan overtuigd is dat wat Vlaanderen in Brussel doet, echt van belang is en bijdraagt tot de welvaart en het welzijn in deze stad.

We zullen zien hoe het logo in de toekomst zal worden gebruikt. Ik hoop dat de Vlaamse huisstijl ook zichtbaar aanwezig zal zijn bij Vlaamse instellingen die niet afhankelijk zijn van de VGC, op bepaalde communicatiedragers. We moeten durven te uiten dat Vlaanderen hier ook aanwezig is, net zoals de Franse Gemeenschap dat ook doet.

Wat me wel stoort, is de hele discussie over de Fédération Wallonie-Bruxelles, maar die moeten we hier niet voeren. Om te beginnen is dat juridisch niet correct: er bestaat geen federatie van Wallonië en Brussel. Ik hoop dan ook de Vlaamse Regering zich daartegen zal blijven verzetten. Ik heb ook ideeën over hoe ik Vlaanderen een andere benaming zou geven, maar de Vlaamse Regering gebruikt geen andere benaming dan de daadwerkelijk gebruikte.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Wat belet u?

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Daarvoor hebben we een staats hervorming nodig. Een aantal jaren geleden was er een staats hervorming, die door uw partij werd gesteund. U hebt daarbij niet gewijzigd wat ondertussen wel door anderen wordt gebruikt. Het stoort me dat men hier telkens doet uitschijnen dat wij een onderdeel zijn van een federatie tussen Wallonië en Brussel. Ik droom van een Belgisch confederaal bestel, en ik heb de indruk dat het daarheen zal evolueren. Zolang dat er nog niet is, bestaat er ook geen federatie tussen Wallonië en Brussel, geen federatie tussen Vlaanderen en Brussel. Men moet dus correct zijn.

Ik heb echter absoluut geen probleem met de aanwezigheid van de Franse Gemeenschap. Ik ben ook van overtuigd dat dit een meerwaarde is, maar dan wel in overleg en respect voor de Vlaamse gemeenschap hier in Brussel.

Mevrouw Yamila Idrissi (sp·a): Minister, u begeeft zich graag op glad ijs door wat debat uit te lokken. Dat siert u wel. Dan zie je eigenlijk meteen dat men bij de N-VA op de achterste poten staat, of toch wel heel erg op zijn hoede is. Het siert u echter dat u dat debat ook wilt aangaan.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

**VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over deelname aan de vergaderingen van het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC)
– 2423 (2014-2015)**

**VRAAG OM UITLEG van Karl Vanlouwe aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over deelname aan de vergaderingen van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)
– 2424 (2014-2015)**

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Voorzitter, minister, geachte leden, dit zijn twee afzonderlijke vragen, maar ik zal ze misschien samen stellen.

De bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen van 12 januari 1989 bepaalt heel uitdrukkelijk dat het lid van de Vlaamse Regering dat woonachtig is in Brussel, de vergaderingen van het College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC), maar dus ook die van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) bijwoont. Zoals dat zo mooi in die bijzondere wet is omschreven, doet hij dat met raadgevende stem. Op die manier voorziet men in een samenwerking tussen de Vlaamse Regering en het College van de GGC, en tegelijkertijd natuurlijk ook met het College van de VGC, waarover de Vlaamse Regering ook voogdij uitoefent. Met betrekking tot de diverse sectorale decreten, met betrekking waartoe inderdaad hervormingen worden vooropgesteld, is er niet alleen sprake van voogdij, aan de VGC wordt steeds meer een regierol gegeven.

Minister, hoeveel vergaderingen van het College van de VGC en van het College van de GGC hebben er reeds plaatsgevonden sinds uw aanstelling als Vlaams minister? Als ik me niet vergis, vond de installatie van de VGC en de GGC een paar weken voor uw aanduiding als Vlaamse minister bevoegd voor Brussel plaats. Er zal dus misschien wel een verschil zijn, maar misschien kunt u dat ook wel verduidelijken. Aan hoeveel van die vergaderingen hebt u uiteindelijk deelgenomen? Kunt u ook toelichten welke agendapunten, onderwerpen en dossiers daarbij aan bod kwamen, zowel bij de VGC als bij de GGC? Welke standpunten hebt u daarbij ingenomen namens de Vlaamse Regering?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Voorzitter, mijnheer Vanlouwe, het zal u niet verbazen dat ik bij het beantwoorden van deze vraag de link leg naar mijn antwoord met betrekking tot uw vraag over mijn aanwezigheid in de VGC, maar ik zal dus eerst beginnen met de GGC. De wettelijke basis om te worden uitgenodigd in het College van de GGC is de bijzondere wet met betrekking tot de Brusselse instellingen van 1989. Het verschil met mijn aanwezigheid in het College van de VGC is dat ik daar als minister van Brussel in naam van de Vlaamse Regering verantwoordelijk ben voor het algemeen en bijzonder toezicht. Mijn bevoegdheid in het College van de GGC is louter raadgevend.

Het grote verschil is dus dat ik in de VGC over meer directe handvaten beschik om mijn invloed te doen gelden dan in de GGC. Als ik de besluitvorming wil beïnvloeden, dan is dat in de eerste plaats niet in het College zelf, maar door het werk achter de schermen, in samenspraak met mijn collega's in de Vlaamse Regering, met mijn collega's in de VGC of via bilaterale contacten. Dat is

uiteraard ook de reden waarom mijn voorgangers zelden naar het College van de GGC gingen. Ook mijn collega in de Franse Gemeenschap is in deze legislatuur nog maar één keer aanwezig geweest, helemaal aan het begin van de legislatuur.

Sedert het begin van deze legislatuur, dus sedert 11 september 2014, hebben er 31 vergaderingen van het College van de GGC plaatsgevonden. Ik ben niet op deze vergaderingen aanwezig geweest. Ik volg de werking van de GGC wel op de voet. Ik heb hiervoor toegang tot al de documenten van het College. Indien op basis van de agenda verder overleg nodig is, neem ik ter zake initiatief. Ik respecteer daarbij de autonomie van de GGC. Mijn principe is dat ik niet intervenueer of geen actie onderneem in 'Brusselse' dossiers. Ik zal enkel intervenueëren als het onderwerp raakvlakken heeft en interfereert met bevoegdheden van de Vlaamse Gemeenschap.

Tijdens de hele legislatuur waren er dossiers waarin ik het nuttig vond om verdere actie te ondernemen en linken te leggen met de beleidsdomeinen en beleidsverantwoordelijken in Vlaanderen of de VGC.

Ik denk daarbij aan het dossier van de kinderbijslag. Door de zesde staatshervorming werd de GGC daar volwaardig voor bevoegd. Hoewel elke gemeenschap in België dat autonoom kan invullen, ligt het uiteraard gevoelig dat kinderen een andere benadering zullen of zouden kennen naargelang de gemeenschap waarin ze wonen. Op 27 november 2014 stond dit op de agenda van het College. Dat onderwerp is toen besproken door mijn kabinet en het kabinet van collega Vandeurzen enerzijds, en mijn kabinet en het kabinet van minister Vanhengel anderzijds. Ik weet niet of het mijn verdienste was – ook andere collega's, die ik niet heb gesproken, zullen daarin wel een rol hebben gespeeld –, maar het College nam toen de beslissing om bij de verdere invulling van zijn beleid zowel de Franse als de Vlaamse Gemeenschap te consulteren. In het begin hoorden we andere geruchten: men keek veeleer in de richting van de Franse Gemeenschap alleen.

Verder was er het dossier waarbij monocommunautaire instellingen de overstap maakten naar de GGC. Dat beleidspunt stond zowel op de agenda van het college van 19 november 2014 als op die van 12 februari 2015. Ik verwijs hiervoor naar onze korte gedachtewisseling tijdens de plenaire vergadering van dit parlement van 27 mei, waarin ik meer uitleg gaf over mijn visie, mijn acties en mijn opstelling in dit dossier.

Op de agenda van het college van 28 mei jongstleden stond een principenota over het onthaaltraject voor de nieuwkomers in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Dat is vrij recent. Mijn kabinet is daarover momenteel in contact en bespreking met het kabinet van minister Homans.

Ten slotte volg ik de ontwikkelingen inzake het Brussels Plan voor de Gezondheidszorg nauwgezet. Op 2 april stond dit dossier op de agenda van het Verenigd College van de GGC. Aansluitend hierbij organiseerden de bevoegde ministers Vanhengel en Gosuin een presentatie waarin de grote lijnen voor de verdere aanpak van dat plan werden uiteengezet. Mijn kabinet was hier uiteraard bij aanwezig, en er werden afspraken gemaakt over de verdere opvolging van het dossier.

Ook wat de VGC betreft, is mijn deelname er uiteraard een met raadgevende stem. Dat is een veruitwendiging van de institutionele banden die er zijn tussen Vlaanderen en de VGC, maar er is ook de koppeling aan het algemeen en bijzonder administratief toezicht, de jaarlijkse dotatie die wordt ingeschreven in de begroting van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van het begrotings- en rekeningenstelsel van de VGC. Met andere woorden, de banden zijn hier veel nauwer.

Het administratief toezicht heeft, zoals u weet, betrekking op de wettelijkheid van de bestuurshandelingen van de VGC en de toetsing aan het algemeen belang. In

het verlengde hiervan woon ik als Brussels lid van de Vlaamse Regering de vergaderingen van het College bij en kan ik mogelijkerwijze anticiperen en eventuele opmerkingen of suggesties formuleren, zonder daarbij mijn administratief toezicht ter plaatse uit te oefenen. Dat is altijd een beetje rijden en omzien. Als men met raadgevende stem aan een vergadering participeert, dan is dat een andere houding dan als men a posteriori toezicht uitoefent.

Deze deelname vergemakkelijkt met andere woorden het overleg, zodat er in de praktijk weinig tot geen beroep moet worden gedaan op de andere formele vormen van toezicht. Binnen het algemeen administratief toezicht kan de Vlaamse Regering immers de beslissingen van de VGC en van het college schorsen of vernietigen indien die rechtsregels schenden of het algemeen belang schaden. De volledige schorsingsprocedure is, zoals u weet, vastgelegd in het decreet tot organisatie van het toezicht op de Vlaamse Gemeenschapscommissie van 5 juli 1989. Bovendien bieden de vergaderingen van het College van de VGC ook de kans om te fungeren als forum voor contacten en informele gedachtewisselingen. Naast het toezicht dat ik zelf als minister bevoegd voor Brussel houd op de VGC, heeft mijn collega, minister Turtelboom, als Vlaams Minister van Financiën en Begroting de mogelijkheid om de jaarrekening van de VGC al dan niet goed te keuren. Voorts wil ik ook verwijzen naar mijn beleidsnota; waarin ik stel verder werk te willen maken van een verdere responsabilisering en autonomie van de VGC, geënt op de methodologie die geldt voor de Vlaamse lokale besturen, de zogenaamde beleids- en beheerscyclus (BBC).

Sedert 25 september 2014 hebben er 21 vergaderingen van het VGC-College plaatsgevonden. Ik ben op al die vergaderingen aanwezig geweest. Een overzicht geven van alle agendapunten zou ons mijns inziens te ver leiden. Bovendien zijn alle beslissingen van het College van de VGC tot en met april publiek te raadplegen op de website van de VGC. Sommige beslissingen kunnen uiteraard niet worden geraadpleegd, omdat ze over persoonsgebonden aangelegenheden handelen, gezien de wet op de privacy, of omdat ze concurrentiegevoelige informatie bevatten.

Mijn interventies beperken zich tot mijn deelname met raadgevende stem in het kader van het administratief toezicht. Een standpuntbepaling namens de Vlaamse Regering over alle agendapunten en onderwerpen van het College van de VGC zou mijn bevoegdheid ter zake te buiten gaan.

De voorzitter: De heer Vanlouwe heeft het woord.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik noteer dat er wel een verschil is qua deelname en participatie aan vergaderingen van de VGC en de GGC. Ik weet uiteraard wel dat er een verschil is omdat u algemeen en bijzonder toezicht kunt uitoefenen op de VGC, en dat u, wat het GGC-college betreft, enkel met raadgevende stem aanwezig kunt zijn. Ik begrijp ook wel dat u zegt vooral achter de schermen te willen werken. U zegt dat uw voorgangers zelden tot nooit aanwezig waren op die vergaderingen van het GGC-college, maar u weet ook dat er op een bepaald ogenblik ook wel een discussiepunt is geweest, omdat uw voorgangers niet altijd werden uitgenodigd op die vergaderingen. Ik dacht dat dit ondertussen wel werd rechtgezet, dat het GGC-college dat op een correcte manier uitvoert, zoals uiteindelijk wordt bepaald in de Bijzondere Brusselwet.

U hebt een overzicht gegeven. Er waren 31 vergaderingen. Af en toe zijn daar toch wel dossiers ter sprake gekomen die ook voor ons als Vlamingen in Brussel van belang zijn: het dossier van de kinderbijslag, het dossier van de inburgering en het onthaaltraject en het dossier van de gezondheidszorg. Ik hoop dan ook dat u die dossiers grondig zult blijven volgen. Ze zijn allemaal echt wel van belang voor ons als Brusselse Vlamingen. Het verheugt me wel dat u telkens aanwezig bent op de vergaderingen van het College van de VGC. U weet dat ik

ter zake ooit de suggestie heb gedaan dat een soort rapportage misschien nuttig zou kunnen zijn. U zegt terecht dat dit op een website staat, maar een vorm van rapporteren over dossiers die aanhangig zijn bij de VGC of de GGC, bijvoorbeeld hier in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand, zou eigenlijk wel nuttig kunnen zijn. Het zou nuttig zijn dat daar enige systematiek in zou komen. Ik weet dat onze Brussels-Vlaamse parlementsleden die dossiers uiteraard ook volgen, maar tegelijkertijd is het natuurlijk ook van belang voor ons hier als Brusselse Vlamingen, maar eigenlijk voor heel het Vlaams Parlement, om kennis te hebben van het beleid dat Vlaanderen in Brussel kan voeren en van de manier waarop u ter zake kunt wegen, zowel in dat GGC-college, dat altijd maar belangrijker is geworden, als in het VGC-college. Wordt alleszins vervolgd.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Ik voel een heel sterk wantrouwen in het betoog van de heer Vanlouwe met betrekking tot de manier waarop de overheden zich verhouden. Groen zit in de oppositie in Brussel, dus ik heb niet automatisch vertrouwen daarin, maar ik denk wel dat de samenwerking tussen Brussel en Vlaanderen, tussen de GGC en de Vlaamse Gemeenschap, op een vertrouwensrelatie moet steunen, op zin om samen te werken. We zullen zien wat dat vanmiddag nog geeft in het debat over dat andere dossier. Men mag in ieder geval toch niet uitgaan van een elkaar controleren, opvolgen, bewaken. Hoe kunnen we samen een project uitbouwen voor Brussel? Dat lijkt me wel de intentie van alle betrokkenen, los van ideologische overtuiging en politieke kleur. We moeten er toch wel van uitgaan dat een minister van Brussel op de best mogelijk manier die contacten uitbouwt, op alle fronten en niet enkel op het moment dat er een formele regeringsbijeenkomst is.

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Ik geef nog enkele beschouwingen, waaronder een punctuele met betrekking tot de GGC. Mochten we zien dat de collega van de Franse Gemeenschap daar permanent aanwezig zou zijn en daar ook zijn of haar invloed nadrukkelijk zou laten gelden, wat ook positief kan worden geïnterpreteerd, dan zouden wij daar natuurlijk de nodige conclusies uit moeten trekken, en dat ook doen. Dat is echter niet zo. We houden dat wel in de gaten.

Dan was er uw fundamentele vraag over het rapporteren en dergelijke meer. Ik denk dat u niet helemaal een goed zicht hebt op hoe zo'n collegevergadering precies verloopt. Ik heb dat echter ook maar de jongste maanden geleerd. Op de agenda van het VGC-college staan soms vijftig, zestig, soms honderd punten, en in feite staan daar voor de deliberatie door de collegeleden in mijn aanwezigheid, met raadgevende stem, soms geen punten op die nog moeten worden besproken. Dat is al gebeurd. Soms staan er nog drie of vier dergelijke punten op die nog moeten worden besproken. Met andere woorden, de rapportage zoals u die op de website ziet, is eigenlijk 'what you see is what you get'. Het is niet zo dat er daar altijd zeer grote discussies zijn over punctuele subsidies en dergelijke meer. Die zaken worden door de kabinetten voorbereid en dergelijke meer.

De grotere debatten komen hier onrechtstreeks ook aan bod, via vragen. Ik verwijs naar het N-logo. Daar hebben we wel lang over gepraat, over alle mogelijke implicaties. Er wordt soms minder diepgaand over specifieke dossiers gesproken, omdat ze specifiek zijn. Bij de GGC geldt hetzelfde. Ik heb u enkele voorbeelden gegeven die eerst onder de waterlijn blijven en dan boven komen, omdat ze voor ons belangrijk zijn. Dan anticiperen wij voldoende om bij te sturen en indien nodig zelfs te remediëren, als bepaalde dingen de verkeerde richting uitgaan.

Rapporteren zou een bijzonder saaie aangelegenheid zijn. Ik zou u enkel de punten kunnen meegeven zoals die op de website van de VGC te vinden zijn. Ik

weet niet of dat ook het geval is voor de GGC. We zouden nog algemene bedenkingen hebben, maar meestal hebben we die al geuit, omdat u of andere parlementsleden daarover proactief vragen hebben gesteld. Zo veel nieuws zal er dus niet te halen zijn. Het is mijn bescheiden mening dat het zinvoller is om uzelf met de Samenwerkingscommissie over enkele punten meer armslag te geven, dan dat ik u de afgedrukte formulieren van een website zou geven, naast de interessante debatten die we hier voeren in de commissie en de plenaire vergadering.

Nogmaals, ik ben me bewust van mijn rol. We houden in het oog wat in het oog moet worden gehouden. We spelen onze rol bij het College en voor en achter de schermen, tussen de vergaderingen in, om onze belangen te behartigen en dus ook die van de Nederlandstalige Brusselaars en de Brusselse Vlamingen.

De heer Karl Vanlouwe (N-VA): Mevrouw Van den Brandt, u interpreteert uit mijn opmerkingen een bepaald wantrouwen. Het is juist onze taak als parlementsleden om vragen te stellen over beleidsbeslissingen en waar een overheid een invloed kan uitoefenen. Ik zou net zo goed kunnen zeggen dat u als lid van de oppositie overal in dit land geen wantouwen hoeft te hebben in deze regering, dat u geen vragen hoeft te stellen, dat u erop kunt vertrouwen dat de regering handelt in het algemeen belang. Als ik vragen stel over het beleid in de VGC en de GGC, dan is dat omdat de minister van Brussel het recht heeft om daar aanwezig te zijn en ook aan beïnvloeding kan doen.

Minister, u zegt dat de Franse Gemeenschap daar niet of amper aanwezig is. Maar er bestaat een asymmetrische benadering in Brussel. U weet ook dat bepaalde bevoegdheden van de Franse Gemeenschap zijn gedelegeerd naar de Commission Communautaire Française (COCOF), en dat Vlaanderen er nog steeds voor opteert, gelukkig maar, om rechtstreeks aanwezig te zijn. Uw houding moet daarvan niet afhankelijk zijn. Ik zou willen dat er iets proactiever wordt opgetreden. Daarmee zeg ik niet dat u niet proactief bent. Ik ben tevreden dat u dossiers wel opvolgt. Toch zou ik graag hebben dat er ook aanwezigheid is, omdat het meer is dan via interkabinettenwerkgroepen of achter de schermen aan beïnvloeding te doen. Minister, ik dank u voor het uitvoerige antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Van den Brandt heeft het woord.

Mevrouw Elke Van den Brandt (Groen): Ik vind uw vraag pertinent, relevant, correct en logisch. Ik had het over uw woordgebruik en de terminologie als u het hebt over de rol van een minister in het College van de VGC of de GGC. Het gaat over hoe u die rol ziet. Als het niet wordt opgevat als een samenwerkend vennootschap, om weer in economische termen te spreken, zal het niet lukken, denk ik.

De voorzitter: De vragen om uitleg zijn afgehandeld.

VRAAG OM UITLEG van Willy Segers aan Sven Gatz, Vlaams minister van Cultuur, Media, Jeugd en Brussel, over het gebrek aan publieke studeerplaatsen voor Vlaamse studenten in Brussel – 2429 (2014-2015)

Voorzitter: mevrouw Katia Segers

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers (N-VA): Voorzitter, minister, collega's, publieke studeerplaatsen zijn een hot item, want heel wat studenten zijn er op dit ogenblik bij betrokken. Op een boogschuit van het Vlaams Parlement is er zo'n locatie van

Br(ik, een van de zogenaamde 'Study Spaces'. Daar kunnen zo'n honderd Brusselse studenten terecht.

Vele studenten verkiezen om collectief te studeren in stille studeerruimtes. De Study Spaces van Br(ik zijn voor deze taak goed uitgerust. Het gevolg is dat de vraag naar zulke studeerruimtes het aanbod overstijgt. Daarvan getuigt de dagelijkse volle bezetting van die lokalen. Tijdens de commissievergadering van 20 mei 2015 hadden we het er al over, tijdens het item over Muntpunt.

Het pand waar de Study Spaces momenteel georganiseerd worden, gaat binnenkort tegen de vlakte. Er moet op zoek worden gegaan naar een andere locatie om ook tijdens de volgende examenperiode aan een stille studeerruimte voor de Brusselse studenten te kunnen denken.

Minister, hebt u een zicht op de vorderingen in de zoektocht naar een nieuw pand? Denkt u dat het mogelijk zal zijn voor de aanvang van de tweede zitting? Meer algemeen, omdat het verschijnsel zich in heel Vlaanderen verspreidt: acht u het opportuun om het aanbod aan studeerplekken uit te breiden of dat mee te ondersteunen?

De voorzitter: Minister Gatz heeft het woord.

Minister Sven Gatz: Het fenomeen van de study spaces is niet alleen bekend in Brussel. Het is een relatief nieuw verschijnsel waarbij studenten samenkomen in speciaal ontworpen studieruimtes. Het is een additioneel aanbod, naast het individuele studieaanbod op kot of thuis, en studieruimtes op campussen en in bibliotheken. De nadruk bij Study Spaces van Bri(ik ligt op het collectief studeren in een ruimte die voldoet aan de noden van studenten.

Om in te spelen op de groeiende nood aan publieke studeerplaatsen, organiseert Br(ik sinds 2013 dus deze Study Spaces. De eerste edities werden georganiseerd in zeven gemeenschapscentra in de buurt van campussen en in Muntpunt. Vanaf de winter van 2014 kwam hier ook de Study Space Central bij, een pop-upstudeerruimte vlakbij het Centraal Station. Na deze examenperiode moet de organisatie inderdaad het pand verlaten. Het is de bedoeling dat Br(ik ook tijdens het academiejaar 2015-2016 een pop-upstudeerruimte zou aanbieden aan de Brusselse studenten. Daarbij wordt ook gestreefd naar een eventuele capaciteitsuitbreiding.

Br(ik is nu actief op zoek naar een nieuwe locatie. Binnen de Brusselse vastgoedsector wordt gepolst welke locatie geschikt en beschikbaar zou zijn tijdens de volgende examenperiodes. De reguliere immobiliënmarkt biedt momenteel niet het antwoord op deze behoefte. Naast het feit dat er voor een publieke studeerplek toch een aantal specifieke noden zijn qua ligging en faciliteiten, liggen de huurprijzen op de reguliere markt voor een dergelijke oppervlakte niet binnen het budget van de organisatie. Net als voor de huidige Study Space zullen voor de nieuwe plek partners moeten worden gevonden die mee het project zullen ondersteunen, zowel in de vastgoedwereld, bij privésponsors – op dit moment Hello bank! – als uiteraard bij de overheid. Wat dat laatste betreft, werd de steun voor het project door collega Vanhengel vanuit de VGC voor 2015 uitgebreid.

Bri(ik werkt sinds dit academiejaar met Study Spaces. Het is ook voor de organisatie opstartend beleid, dat regelmatig moet worden geëvalueerd, bijgestuurd en al dan niet uitgebreid. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom er momenteel geen langdurige huurcontracten zijn aangegaan om studeerruimtes te huren op de privémarkt.

De studenten die zich deze vakantie gaan voorbereiden voor hun tweede zit – en ik wens hen veel succes –, zullen niet in Study Space Central terechtkunnen. Zij

zullen zich in de eerste plaats moeten richten op studeerplaatsen op campussen en in bibliotheken. Ik zal wel contact leggen met Br(ik, met de vraag te onderzoeken of er op basis van de te verwachten vraag en het wel nog beschikbare aanbod aan studeerruimtes extra initiatieven moeten worden genomen in functie van de tweede zit van dit academiejaar. Het voordeel is, als het nog zou kunnen worden georganiseerd, dat dergelijke zaken zeer snel via mond-aan-mondreclame reizen, waardoor het zelfs binnen het korte tijdsbestek misschien nog mogelijk kan zijn.

De huidige, hoge bezettingsgraad van de Brusselse studeerplekken op de campussen, in bibliotheken en in study spaces toont dat een uitbreiding van het aanbod wenselijk is. In Brussel hebben veel jongeren thuis geen goede of rustige plek om te studeren. Ook de jongeren die dat wel hebben, zitten mee in dat stramien. Dat merk ik bij mijn kinderen. Vooral om ook deze eerste groep jongeren, die vaak een moeilijkere grootstedelijke achtergrond hebben, maximaal kansen te geven is een groot en goed aanbod van publieke studeerplaatsen een troef.

Misschien kunnen ook de scholen van het secundair onderwijs zelf inspelen op deze nood en bekijken hoe ze hun studiezalen of turnzalen en dergelijke tijdens de examenperiodes kunnen omvormen tot leerplekken. Dat kan Br(ik met de betrokken partners onderzoeken en exploreren.

Op termijn kan eventueel worden onderzocht, samen met de VGC, of het haalbaar zou zijn voor Br(ik om een permanente publieke studeerplaats te ontwikkelen, zoals de Antwerpse studentenstadsgedienst Gate15 die heeft. Uit een informele rondvraag door Br(ik bij de bezoekers van de huidige pop-up Study Space bleek de vraag van de studenten naar een vaste plek, waar ze heel het academiejaar door terecht kunnen om te studeren, om groepswerken te maken en maquettes te bouwen. Dat leeft. Een dergelijke plek in Brussel uitbouwen kan een grote meerwaarde betekenen voor de studenten en zou het imago van Brussel als internationale studeer- en kennisstad versterken.

We hebben dus een probleem voor deze tweede zit, maar voor de rest verloopt dit beleid gunstig. We zijn bereid om het te ondersteunen en uit te bouwen. Ik heb in het begin van mijn antwoord de nadruk gelegd op de gemeenschapscentra. Dat is niet oninteressant, zo kunnen zij weer een nieuwe functie krijgen of letterlijk voor de eerste keer worden ontdekt door jongeren. We moeten hun rol niet veronachtzamen, hoewel er soms spanningen ontstaan als er stille studenten, die al eens lawaai maken, over de vloer komen in bepaalde gemeenschapscentra. Het is complex, maar we hebben al veel vierkante meters die we misschien nog beter kunnen inzetten. Voor een permanente plek voor groepswerken en maquettes kijken we samen met de VGC wat we kunnen doen en hoe. We komen er zeker op terug.

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers (N-VA): Minister, ik dank u voor het omstandige antwoord. Het stelt me gerust dat u de problematiek kent en mee aan de kar zult trekken op middellange en lange termijn. Dat het niet onmiddellijk lukt voor de tweede zitting is op zich geen ramp. We hebben de zeven gemeenschapscentra die al ter beschikking staan. Ik volg uw redenering dat het ook voor een studentenpubliek een aanknopingspunt kan zijn, om nadien ook voor andere activiteiten naar die centra te gaan.

Brussel als studentenstad zal op dat vlak toch ongetwijfeld nog een tandje moeten bijsteken. Zeer recent zijn in Leuven nog 600 plaatsen extra ingericht, bovenop de 3800 die er reeds ter beschikking waren. Willen we Brussel als studentenstad in zijn totaliteit, Nederlandstalig en Franstalig, blijvend op de kaart

zetten, zal daarvoor oog moeten zijn in de toekomst en zal het beleid dat mee moeten ondersteunen. Ik begrijp dat het momenteel op de reguliere privémarkt niet zo evident is, maar door samen uit te kijken moet er vroeg of laat toch eens, in openbare gebouwen en dergelijke, de nodige ruimte worden vrijgemaakt om dit nieuwe fenomeen ook in Brussel een plaats te geven.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.